

Wij hebben een dochter die na jaren van moeizaam onderwijs op 17-jarige leeftijd is gediagnosticeerd met het syndroom van Asperger met ADHD. Onze dochter is gedurende haar hele schoolse leven opgelopen tegen onbegrip van leraren. Dit heeft uiteindelijk geresulteerd in depressiviteit en zelfdestructief gedrag. Op 5 jarige leeftijd is er een aanzet geweest tot een onderzoek. In dat onderzoek is een disharmonisch profiel geschetst. De school en het onderzoeksbureau hebben het daarbij gelaten. Als ouders namen wij destijds deze informatie niet op, wij wisten niet eens wat het was. Dat er iets met onze dochter was zagen wij wel, maar zelfs de arts in het ziekenhuis wuifde het weg. Pas veel later, na zoveel jaren dan eindelijk toch de diagnose. Een opluchting en zorg tegelijk.

Vanaf het moment dat de diagnose er was hebben wij als ouders zelf alle hulp in gang moeten zetten. Geen tot weinig hulp en als er al hulp kwam dan duurde het erg lang.

Geitenwollensokkenpolitiek. Scholen hadden geen gehoor voor de diagnose en hielden zich vast aan het protocol van competentiegericht onderwijs. En aan het standpunt: wij als leraren hebben het al zo druk, we kunnen er geen rekening mee houden, het kind moet gewoon voldoen aan de competenties. Wel heel moeilijk voor iemand met autisme ! Communicatie is een probleem, werkdruk ook. En toch heeft onze dochter haar talenten, er is letterlijk gezegd: ze heeft het beste werk van de klas, maar we hebben niet gezien hoe ze dat gedaan heeft, dus een onvoldoende.

Onbegrijpelijk !

Inmiddels heeft onze dochter een jaar hulp gehad van een autismedeskundige. Dit kwam uit het potje van het PGB. Wij kregen daar ca € 1000,- voor. Nadat we hierover hadden gebeld werd het € 4000,-. Daarvoor kon er 1 x per 4 weken ca 1½ uur gesprekstherapie betaald worden. Veel te weinig ! Het heeft dan ook maar amper geholpen.

Het zogenaamde rugzakje was helemaal een drama. Het heeft 10 maanden geduurd voordat het werd verleend, allerhande rapportages moesten er komen. Uiteindelijk kwam het te laat en hebben we het niet in kunnen zetten.

Het resultaat was dat onze dochter (bovengemiddeld intelligent) haar HAVO niet heeft afgemaakt, daarna haar MBO na 2 jaar heeft moeten verlaten en nu op een particuliere opleiding zit waar te weinig hulp wordt gegeven omdat de school te weinig financiële middelen heeft.

Wij zijn als ouders ten einde raad.

Het competentiegerichte onderwijs is al een crime op zich, ook voor 'normale' kinderen. Er wordt tegenwoordig op een veel te jonge leeftijd veel te veel van kinderen verwacht. Ze moeten maar zelfstandig zijn. Dat begint tegenwoordig al op de basisschool. En dat terwijl inmiddels ruimschoots is bewezen dat de hersenen nog groeien tot ca 24/25 jarige leeftijd en dat de meesten dan pas 'volwassen' zijn.

Dat scholen een zorgplicht krijgen is mooi, maar scholen hebben weinig behoefte aan zorgleerlingen, zij zorgen voor extra ballast en aangezien scholen tegenwoordig ook nog eens afgerekend worden op het aantal leerlingen wat met een diploma de school verlaat, zijn zij de moeilijke leerlingen vaak liever kwijt dan rijk.

Waar zijn de leraren te vinden die het als een uitdaging zien om juist de kinderen met problemen te helpen, naast hen te staan en hen te begeleiden? In het leven van mijn dochter (nu 18½ jaar) zijn wij er nog maar 2 tegengekomen. Hoe vaak we niet om begrip hebben gevraagd, tips gegeven, we werden als ouders teruggezet op onze plek: thuis. Op school mochten we ons er niet teveel mee bemoeien en uiteindelijk is onze dochter vaak aan haar lot overgelaten. Op de peuterspeelzaal werd ze niet begrepen en als lastig ervaren. Op de basisschool heeft ze vele uren doorgebracht op de gang omdat ze er geen raad mee wisten. Dit hoorden wij pas veel later (toen ze al van school af was). Op het voortgezet onderwijs (HAVO) spijbelde ze erg veel, pas op het laatst werden wij ermee geconfronteerd en was het heel moeilijk haar op dat moment de goede kant op te sturen. Wij wisten toen nog niet wat er met haar aan de hand was en we trachtten wanhopig haar uit de negatieve sfeer te halen. Daarna naar het MBO waar het in eerste instantie leek te lukken totdat het competentiegerichte onderwijs haar opbrak. Uiteindelijk de diagnose, maar slechts 1 enkele leraar die haar hielp. Bij de rest werd ze keihard beoordeeld alsof ze geen handicap had. Op het laatst heeft de school gezegd dat ze geen moeite meer wilde doen om onze dochter op school te houden, ze moest zich elke dag melden, maar wat ze verder de hele dag deed maakte hen niet uit. Resultaat: kind ging naar school, meldde zich en vertoefde vervolgens in het park waar ze in haar eigen wereld en haar eigen verdriet zat.

Schrijnend, geen hulp, alleen maar verwijten naar haar toe. Ze deed het nooit goed of goed genoeg maar er was ook niemand die haar hielp en die naast haar stond. Niemand die zich om haar bekommerde behalve wij, haar ouders. En wij werden door de school alleen maar benaderd om te luisteren naar alles wat er fout ging en dat onze dochter het zelf moest doen.

Ik denk als je kinderen wilt helpen zich in deze maatschappij staande te kunnen houden, je ze in ieder geval wat meer structuur en hulp moet bieden. De ouders betrekken bij de school. Samen als een vangnet om een kind heen staan totdat je ziet dat ze het zelf kunnen. En dat zelf kunnen zal bij de een wat eerder zijn dan bij de ander. Maatwerk dus.

Een luisterend oor naar de ouders, zij kennen hun kind als geen ander. Maar ook handelen naar de aanwijzingen van ouders !!! Zonder dat ouders zich bemoeien met de schoolse aangelegenheden is aanpak en omgaan met kinderen wel degelijk belangrijk om samen met ouders te doen.

Docenten zijn goed in hun vak, maar bij lange na niet allemaal op het gebied van goed communiceren, of met het omgaan met moeilijk gedrag. Het is de vraag of je dit van hen mag verwachten. Het lijkt mij beter dat speciaal daarvoor opgeleide psychologen zowel de leerlingen als ook de docenten ondersteunt zodat er wederzijds begrip ontstaat en voor leerlingen een veilige leeromgeving, de voorwaarde voor het kunnen leren.

Geld verstrekken aan scholen als subsidie voor het investeren in zorgleerlingen werkt niet, gelden worden dan niet of nauwelijks gebruikt waar ze voor zijn bedoeld. Ook kan het zijn dat er teveel of juist te weinig wordt geïnvesteerd waardoor de begeleiding niet datgene oplevert wat men beoogt. Veel beter is het om te investeren in middelen die ter beschikking worden gesteld en waar ouders in samenwerking met school en/of zorginstellingen om kunnen verzoeken bij het CIZ. Middelen als ambulante begeleiding, maatwerk per kind. Lijkt misschien kostbaarder maar levert in de meeste gevallen meer op dan wanneer het uitgeknepen wordt. Elk kind wat we goed kunnen plaatsen in de maatschappij en die later zelf de kost verdient, levert de maatschappij meer geld op dan nu de vele jongeren die het niet

redden en lang tot misschien wel hun hele leven afhankelijk blijven van uitkeringen en dus van gemeenschapsgeld.

Onze dochter heeft nu een uitkering, ze wordt geholpen door het UWV om een opleiding af te maken. Het gaat met moeite, er is teveel met haar gesold. We hopen dat het ooit nog lukt, het is voor haar heel moeilijk maar ook voor ons als ouders onverteerbaar dat ze zo weinig hulp heeft gekregen en dat veel leraren haar als lastig hebben ervaren terwijl het zoveel anders had gekund.

Ik hoop dat de minister een goed besluit gaat nemen. Het zou wellicht goed zijn als de persoonlijke verhalen, waarvan deze er één is, ter harte worden genomen. Ik kan u wel vertellen dat geen enkele ouder in de situatie terecht wil komen waarin wij nu zitten. Ik houd mijn hart vast voor de toekomst van mijn dochter. Ik had het ook zo graag anders gezien en ik ben ervan overtuigd dat als de maatschappij anders in elkaar zat, en zij in een andere tijd geboren was, het leven misschien makkelijker was geweest. Maar we leven nu en we zullen hiermee moeten leren omgaan.

Denk niet dat het aan de ouders ligt. Wij hebben nog een dochter van ruim 16 die het wel goed doet op school. Ook zij vindt het competentiegericht onderwijs moeilijk maar kan er beter mee omgaan. Overigens vinden veel mensen dit moeilijk, ik hoor het van vele ouders en ook van jongeren.

Ieder mens verdient een kans. De kwaliteiten zijn waar het om draait. Dat wordt wel eens vergeten in het onderwijs. Talenten en het benutten van kwaliteiten, het positief benaderen van de mens om dit verder te ontwikkelen zorgt voor stabiele en gelukkige mensen. Voor zelfvertrouwen en een veilige omgeving. Dat is wat wij onze kinderen, met of zonder handicap, moeten bieden. Ieder op zijn manier, ieder op zijn kunnen.

Ik wens de minister veel wijsheid toe. Als ouder zou ik me hier graag mede sterk voor willen maken en ik hoop dan ook dat mijn reactie hiertoe bijdraagt.